

Publicerad 2016-01-23 14:23 av ebbaelefant

Omkonstruktion.

Om du dissekerar livet ner till minsta beståndsdel.

Vrider och vänster på varje skärva, speglar dig själv i dem.

Tillbaka blickar en människa utan ansikte.

Blir tillslut din egna inre verklighet till en illusion av allt det som livet borde vara, men inte är.

Du speglar dig själv och upptäcker hur olika ni är, du och världen.

Verkligheten, allt som existerar utanför din egen kärna.

Om du ständigt tvivlar på din egen förenlighet med verkligheten, tillrätta lägger den i ditt sinne.

Bryter ner och analyserar varje ögonblick.

Varje möte eller händelse.

Då kommer du förgöra dig själv från insidan.

Verkligheten skiljer sig tillut så mycket från den inre värld du byggt upp i tron på att den är sanning.

Du blir rädd att rasera den inre mur du byggt mellan dig själv och verkligheten utanför dig själv.

Fast i ditt eget fort.

Självförvållad fånge.

Och ju mer du bygger för att på något sätt hålla fast vid den imaginära bilden av dig själv och den du borde vara, så kapslar du in dig.

Sätter skrämt handfängsel på dig själv när själva syftet från början var säkerhet.

Ett trygg perspektiv på universum.

Fast i din kapsel betraktar du världen på avstånd, önskar att den vore mer som dig.

Det är ett farligt spel att fastna i klorna på denna illusoriska urkraft.

Världen anpassar sig inte.

Så riv dina murar nu.

Väntan på något som aldrig kommer ske, är den mest plågsamma formen av liv. Stanna inte upp. Övervinn.

Attack.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ebbaelefant med Poeter.se id #61522 innehar upphovsrätten